

Queridos diocesanos:

La celebración del Día de Difuntos, 2 de noviembre, con la arraigada costumbre de visitar los cementerios para recordar a los familiares y amigos fallecidos nos plantea la cuestión de la muerte. Ante ella el ser humano tiene sentimientos diversos: temor, angustia, incertidumbre, confianza, serenidad... pero la convicción de que somos mortales y que llegará un día en el que se situará ante el fin. En el recuerdo a los difuntos nos acompaña el cariño la gratitud y la oración. Los cristianos unimos esas tres realidades íntimas con las palabras de Jesucristo, llenas de tranquilidad y de esperanza para ocupar un sitio, como santos (1 de noviembre) en la gloria prometida. Recordad la última frase en el momento de la muerte en la cruz: "Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu". Contemplando los nombres en las lápidas se nos saltan las lágrimas de los ojos pero reconocemos la gracia de la aceptación y la serenidad que muestra el Señor ante el sufrimiento y la muerte y que nos transmite a todos.

"Cristo no teorizó sobre el dolor: amó y consoló a los que sufren y Él mismo sufrió hasta la muerte, y muerte de cruz. La Iglesia no elabora teorías sobre el dolor pero quiere aportar a la humanidad una vocación de donación preferente hacia los que sufren", es una cita de una reflexión sobre la eutanasia que los obispos españoles (CEE) publicaron el año 1993. Ha sido también este tema motivo de comentario y polémica en estos últimos meses con la aprobación parlamentaria de una ley sobre la eutanasia. El pasado mes de marzo se publicó otra Nota doctrinal de los obispos sobre la objeción de conciencia que de forma muy expresiva dice: "... se han aprobado leyes que se inspiran en principios antropológicos que absolutizan la voluntad humana, o en ideologías que no reconocen la naturaleza del ser humano que le ha sido dada en la creación, y que debe ser fuente de toda moralidad". Podríamos añadir otros muchos documentos sobre esta cuestión, cuya opinión no es exclusiva de los obispos sino de todo cristiano. Algunos estudios van más allá y nos recuerdan que esta cuestión no sólo es religiosa sino profundamente humana, de tal manera que otras confesiones y otras cosmovisiones están también en esta línea de actuación.

Los cristianos tenemos una primera convicción que enarbolamos como punto de partida: la vida humana es creada por Dios y dejamos en sus manos el principio y el fin de la misma. Es una convicción basada en una proposición de fe que recitamos constantemente en el Credo. Y no podemos cambiar según las modas culturales de cada momento. Por ello estaremos siempre en contra del aborto y de la eutanasia porque ello significa que alguien pone fin a una vida que ya está concebida en el seno de la madre o la aniquila cuando a un sujeto le parece adecuado terminarla. Y, además de todo ello, parece que "obligamos" a una tercera persona a convertirse en ejecutora de una realidad que sólo corresponde a Dios. Estamos hablando de víctimas y verdugos; estamos hablando de la propiedad del propio cuerpo, como oímos en mil intervenciones propagandísticas en defensa de la muerte, o la atribución de esa capacidad cualitativa al propio Dios de la historia que ha creado todo lo que la tierra contiene.

Es muy apropiado durante estos días hablar de vida y muerte puesto que la sociedad entera se engalana para este recuerdo. Cuando rechazamos la cultura de la muerte estamos reafirmando la cultura de la vida. No en vano con la Resurrección de Jesucristo se nos da una nueva vida para que seamos felices y la podamos compartir con nuestros semejantes. La muerte de Uno solo ha dado la vida al resto de la humanidad. Esto nos lleva a decir que con la vida se llena nuestro corazón de alegría y de esperanza y ante la muerte pedimos una actitud serena y confiada. Algunos ironizan sobre esta postura o, lo que es peor, se burlan. No importa, tenemos la inmensa libertad de opinar y vivir de acuerdo a nuestra fe. Con mi afecto y bendición.

Giménez, obispo de Lleida.

AMB LA VIDA I DAVANT LA MORT

6. nov. 2022

Estimats diocesans:

La celebració del Dia de Difunts del 2 de novembre, amb l'arrelat costum de visitar els cementiris per recordar els familiars i amics morts, ens planteja la qüestió de la mort. Davant d'ella l'ésser humà té sentiments diversos -temor, angoixa, incertesa, confiança, serenitat...-, però experimenta la convicció que som mortals i que arribarà un dia en què se situarà davant del seu final. En el record als difunts ens acompanya l'afecte, la gratitud i l'oració. Els cristians unim aquestes tres realitats íntimes amb les paraules de Jesucrist, plenes de tranquil·litat i d'esperança per ocupar un lloc, com a sants (1 de novembre) en la glòria promesa. Recordeu l'última frase en el moment de la mort en la creu: "Pare, a les teves mans encomano el meu esperit". Contemplant els noms de les làpides ens cauen les llàgrimes, però reconeixem la gràcia de l'acceptació i la serenitat que ens transmet el Senyor davant el sofriment i la mort.

"Crist no va teoritzar sobre el dolor: va estimar i va consolar els qui sofreixen i Ell mateix va sofrir fins a la mort, i mort en creu. L'Església no fa teories sobre el dolor, però vol aportar a la humanitat una vocació de donació preferent cap als qui pateixen", és una cita d'una reflexió sobre l'eutanàsia que els bisbes espanyols (CEE) van publicar l'any 1993. Aquest tema també ha estat motiu de comentari i polèmica en aquests últims mesos amb l'aprovació parlamentària de la llei sobre l'eutanàsia. El mes de març passat es va publicar una altra Nota doctrinal dels bisbes sobre l'objecció de consciència que de forma ben expressiva diu: "... s'han aprovat lleis que s'inspiren en principis antropològics que absolutitzen la voluntat humana, o en ideologies que no reconeixen la naturalesa de l'ésser humà que li ha estat donada en la creació, i que ha de ser font de tota moralitat". Podríem afegir molts altres documents sobre aquesta qüestió, i l'opinió dels bisbes, que no és exclusiva seva, sinó de tot cristià. Alguns estudis van més enllà i recorden que aquesta qüestió no és només religiosa sinó profundament humana, de tal manera que altres confessions i altres cosmovisions estan també en aquesta línia d'actuació.

Els cristians tenim una primera convicció que enarborem com a punt de partida: la vida humana és creada per Déu i deixem a les seves mans el seu principi i la seva fi. És una convicció basada en una proposició de fe que recitem constantment en el Credo. I no la podem canviar segons les modes culturals de cada moment. Per això estarem sempre en contra de l'avortament i de l'eutanàsia perquè això significa que algú posa fi a una vida ja concebuda en el si de la mare o l'aniquila quan a algú li sembla adequat acabar-la. I, a més de tot això, sembla que "obliguem" una tercera persona a convertir-se en executora d'una realitat que només correspon a Déu. Estem parlant de víctimes i botxins; estem parlant de la propietat del propi cos, com sentim en mil intervencions propagandístiques en defensa de la mort, o l'atribució d'aquesta capacitat qualitativa al mateix Déu de la història que ha creat tot el que la terra conté.

Durant aquests dies és molt pertinent parlar de vida i de mort perquè tota la societat s'engalana per a aquest record. Quan rebutgem la cultura de la mort estem reafirmant la cultura de la vida. No endebades amb la Resurrecció de Jesucrist se'ns dona una nova vida perquè siguem feliços i la puguem compartir amb els altres. La mort d'Un de sol ha donat la vida a la resta de la humanitat. Això ens porta a dir que amb la vida s'omple el nostre cor d'alegria i d'esperança i davant la mort demanem una actitud serena i confiada. Alguns fan ironia sobre aquesta posició o, encara molt pitjor, se'n burlen. Tant se val, tenim la immensa llibertat d'opinar i viure d'acord amb la nostra fe.

Amb el meu afecte i benedicció.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.